

eller det andet — det er os fuldstændig ligegyldigt. Fra vor Side er det altid blevet hævdet: Sagen over Personerne, og denne Politik er den, vi vedblivende ville følge. Jeg siger derfor, at i Sager, hvor jeg ser, at der fra andre Sider kommer Forslag, der ere i vor Sags Interesse, vil jeg støtte dem. Selvfølgelig forbeholder jeg mig fuld Frihed; thi der er sagt for Tidt og kommet for Tidt frem endnu, til at jeg bestemt kan se, hvilken Vej man vil gaa. Dette har jeg været nødt til noget vidtløftigt at bringe frem, fordi jeg har anset det for godt, at det kom til at ligge klart for, hvorfor vi have fulgt en maadeholden Politik, hvorledes det er gaaet til, at denne maadeholdne Politik har ført til det sørgelige Resultat, hvortil den har ført, hvad Grunden dertil er, og af hvem Skylden bæres i saa Henseende. Derigjennem ligger ogsaa vor Stilling til Fremtiden klart for, og endelig ligger det klart for, hvad jeg tror udførlig og klart at have fremsat, at i den nærmeste Fremtid er det ikke os, der bære Ansvar for, hvorledes den politiske Udvikling kommer til at gaa.

Hvad Lovens Enkeltheder angaar, har jeg ikke i Sinde at komme ind paa en synderlig nøjagtig Drøftelse deraf. De fleste af de i det ny Lovforslag indeholdte Ændringer ere ubetydelige, og Finanslovsforslaget, saaledes som det var forelagt i første Del af Samlingen, var saa vidt fremskredet i Behandlingen i Udvalget, at jeg ved at udtale mig deraf, nu kun kunde præjudicere min Stilling, og det ønsker jeg ikke. Derimod er der en enkelt Sag, som jeg ikke kan negte, at jeg maa udtale mig noget om. Denne enkelte Sag er den vestindiske. Den Maade, hvorpaa Regjeringen er gaaet frem i denne Sag, er — det tror jeg maa indrømmes af Enhver — høist forunderlig. Sagen stod før Oplosningen saaledes, at Regjeringen havde 3 forskjellige Tilbud om at gjøre Noget for Vestindien. Det havde Tilbud ikke blot fra vor Gruppe, men ogsaa fra den, som repræsenteredes af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), der var Ordfører i Salen, og endelig havde jo det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) selv stillet et Forslag i samme Retning. Regjeringen har ikke blot ikke ønsket at lade disse Forslag gaa deres Gang for at se, hvad de kunde føre til, men har, som det er oplyst, endog ogsaa udtrykkelig paastryndet Sagen og udtalt, at det Værste, der kunde ske, var, at Sagen kom til Forhandling i et Fællesudvalg. Regjeringen har altsaa med særlig Hast hindret, at Folkethinget kunde komme til at medvirke til denne Sags Fremme, og har derefter gjort et Skridt, som forekommer mig høist forunderligt. Den har bort forinden Folkethinget paany traadte sammen, atter taget den vestindiske Sag op og søgt at løse dette Spørgsmaal paa egen Haand. Jeg tror, at Regjeringen der har gjort et Skridt, som for Sagen selv vil have meget alvorlige og

vistnok skjæbnesvangre Følger. Grunden til, at jeg bringer dette paa Dmtale her, er den, at der fra Regjeringens Side ikke findes noget Forslag paa Finanslovsforslaget, gaende ud paa at skaffe de nødvendige Bevillinger til Stede for den nedsatte Kommissions Virksomhed. Der er intet Forslag paa Finansloven, hvorefter Pengene til Kommissionens Rejse kan afholdes. Der er intet Forslag, som gaar ud paa at sanktionere den af Regjeringen truene Disposition over Kassebeholdningens Midler, og det paa dobbelt Maade: først ved at bemyndige Kolonialkassen til at optage Bureaulaan, siden ved at aabne Veien til en anden Disposition, som indeholdes i Kommissionens Mandat, der er aldeles ubegrænset, og hvorom vi mangle al nærmere Oplysning. Efter den tidligere Overenskomst, der er truffen endog ogsaa mellem den nuværende Finansminister og Folkethinget i 1875 i Anledning af en Uenighed om det vestindiske Spørgsmaal, vilde det, efter min Mening, have været en nødvendig Konsekvens, at Regjeringen ikke havde disponeret over Pengene uden Folkethingets Samtykke. Regjeringen har imidlertid gjort det, og ikke paa dette Finanslovsforslag meddeelt nogen Oplysning eller stillet noget Forslag, sigtende til at bringe denne Sag i Orden. Jeg siger, dette vil maasse end yderligere komplicere denne Sag, som — jeg beklager at maatte sige det — er gaaet saa sørgelig tilbage under denne Regjering. — Til Slutning maa jeg dog gjøre en Bemærkning i Anledning af, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds sagde om Gesandterne. Jeg tror ikke, det er ganske rigtigt, om vi nu her ville kaste Skylden paa Gesandterne. (Udbrydelse af Berg). Det ærede Medlem omtalte de store Bevillinger til Gesandterne og sagde, at de vare for store, det syntes Begivenhederne at have vist. Jeg veed ikke nærmere, hvad det ærede Medlem sigter til, men hvis det var et Angreb paa vedkommende Embedsmand, vil jeg i det Mindste reservere mig min fulde Frihed; om end det er muligt, at der er begaaet Feil, eller at der ikke er vist den tilstrækkelig Over og Dygtighed, vilde det dog være fuldstændig urigtigt, om Folkethinget her vilde tage fat paa Gesandterne og gjøre dem ansvarlige for en Politik, for hvilken Ansvarer udelukkende paahviler den høie Regjering. Det er den, vi have at holde os til og ikke til Gesandterne. Dermed skal jeg slutte.

Formanden (Rabbe): Jeg tror det rigtigst af Hensyn til Forhandlingens Fortsættelse at gjøre følgende Bemærkning. Medens det er faktisk, at der er forskellige Meninger om, hvorvidt den foreløbige Lov af 12te April 1877 har fornøden Hjemmel i Grundloven eller ei, og det selvfølgelig er tilstedeligt her at fremsætte og begrunde enhver af disse Meninger, maa jeg dog bemærke, at, naar man fremsætter den Anskuelse,